

Arrest

nr. 194 418 van 27 oktober 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 22 februari 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 29 januari 2016 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 29 januari 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 september 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 oktober 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat R. VAN DE SIJPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 11 mei 2009 diende verzoeker een verzoek tot internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

Op 14 december 2009 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet).

Op 19 januari 2010 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna verkort het CGVS) een beslissing houdende de weigering van de vluchtelingenstatus en de status van subsidiaire bescherming. Tegen deze beslissing diende verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad).

Bij arrest nr. 42 295 van 26 april 2010 weigerde de Raad eveneens de status van vluchteling en subsidiaire bescherming.

Op 28 juni 2010 nam de gemachtigde een beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten-asielzoeker.

Op 14 april 2011 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Op 6 mei 2011 verklaarde de gemachtigde de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk.

Op 24 mei 2011 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Op 13 juli 2011 verklaarde de gemachtigde de aanvraag ontvankelijk.

Op 11 december 2013 verleende de ambtenaar-geneesheer een medisch advies.

Op 11 december 2013 verklaarde de gemachtigde de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond.

Op 29 januari 2016 verklaarde de gemachtigde de humanitaire regularisatieaanvraag van 14 december 2009 onontvankelijk.

Dit is thans de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 14.12.2009 werd ingediend door :

N., F. ([...])

nationaliteit: Pakistan

geboren te S. op [...]1972

laatste gekende adres: [...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene verklaart te zijn aangekomen in België op 08.05.2009. Hij vroeg op 11.05.2009 asiel aan. Deze asielaanvraag werd afgesloten op 26.04.2010 met een beslissing weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Hij betekende op 05.07.2010 een bevel om het grondgebied te verlaten, doch verkoos daaraan geen gevolg te geven.

De ingediende aanvraag art. 9ter van 24.05.2011 werd op 13.07.2011 ontvankelijk verklaard, doch op 11.12.2013 volgde een ongegronde beslissing. Het verblijfsrecht werd ingetrokken.

Betrokkene beweert dat hij vreest voor zijn fysieke integriteit en zijn leven, indien hij zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst en haalt de schending van art. 3 EVRM aan. Hij legt echter geen bewijzen voor die dit zouden kunnen staven. De bescherming verleend via art. 3 van het EVRM vindt slechts in buitengewone gevallen toepassing. Hiervoor dient betrokkene zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. Ook de loutere vermelding dat betrokkene vreest voor zijn fysieke integriteit en zijn leven volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Betrokkene haalt geen enkele andere humanitaire situatie aan waaruit moet blijken dat hij niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst om de aanvraag aldaar in te dienen.

Gelet op de aanvraag om machtiging tot verblijf, dd. 14.12.2009 door betrokkene ingediend overeenkomstig artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 en gezien de asielaanvraag dd. 11.05.2009 van betrokkene op genoemde datum nog in behandeling was, werd voor onderhavige beslissing gebruik gemaakt van de taal die voor deze asielprocedure gekozen / bepaald werd, te weten het Nederlands (Toepassing van artikel 51 / 4 § 3 van de wet van 15 december 1980)."

Dit is thans de tweede bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

*"Naam, voornaam: N., F.
geboortedatum: [...]1972
geboorteplaats: S.
nationaliteit: Pakistan*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum."

2. Over de ontvankelijkheid

Verweerder werpt in zijn nota in een exceptie de onontvankelijkheid van het beroep op omdat verzoeker geen belang zou hebben bij een nietigverklaring van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Na vernietiging van het bestreden bevel zou de gemachtigde immers opnieuw verplicht zijn een bevel af te geven aan verzoeker, vermits deze zich bevindt in de situatie voorzien bij artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker heeft volgens verweerder dan ook geen belang bij de vernietiging van een verwijderingsmaatregel.

Dienaangaande moet worden opgemerkt dat van een gebonden bevoegdheid sprake is "wanneer er in hoofde van de overheid een juridische verplichting bestaat die voorspuit uit een norm van het objectief recht die de overheid geen keuze laat om over die toepassing van die norm in het concrete geval te

beslissing" (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Wolters Kluwer, Mechelen, 2014, nr. 1057).

De vermelding "onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag" in artikel 7 van de Vreemdelingenwet vraagt op zich van het bestuur reeds een appreciatie die een gebonden bevoegdheid uitsluit, nu deze zinsnede immers de hiërarchie der rechtsnormen reflecteert. Bijkomend dient te worden opgemerkt dat het woordje "moet" in voormeld artikel 7 niet uitsluit dat het bestuur bij het toepassen van deze bepaling nog een beoordeling maakt. Zo bepaalt artikel 7 zelf reeds dat het bevel om het grondgebied te verlaten de termijn voor vertrek dient te vermelden. Zolang deze termijn voor vrijwillig vertrek nog loopt, is de betrokken vreemdeling beschermd tegen gedwongen verwijdering (artikel 74/14, § 2 van de Vreemdelingenwet). Deze termijn bepaalt wanneer het bevel uitvoerbaar wordt en maakt er aldus onlosmakelijk deel van uit. Het bestuur kan, in toepassing van artikel 74/14, §§ 1 en 3 van de Vreemdelingenwet, de duur van deze termijn bepalen. Het gaat daarbij alleszins niet om een volledige gebonden bevoegdheid waarbij de overheid helemaal niets meer hoeft te appreciëren (zie A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, o.c., nr. 1060).

Bovendien bepaalt artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering, de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Ook uit deze bepaling blijkt dat de minister of zijn gemachtigde bij de afgifte van het bevel in concreto dient te beoordelen of er elementen zijn die de afgifte van het bevel verhinderen, en dit ook uit hoofde van een norm in de Vreemdelingenwet zelf. Geen enkele bepaling uit de Vreemdelingenwet laat toe te besluiten dat wat betreft de toepassing van artikel 74/13 een onderscheid moet worden gemaakt tussen de gevallen waarin een bevel "moet" worden afgegeven (artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° en 12°) en de gevallen waarin een bevel "kan" worden afgegeven (artikel 7, eerste lid, 3°, 4°, 6°, 7°, 8°, 9°, 10°). Ook hieruit volgt dat het bestuur de situatie *in concreto* dient te appreciëren, wat een gebonden bevoegdheid uitsluit.

De Raad van State oordeelde met betrekking tot artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet in zijn arresten met nrs. 231.443 en 231.444 van 4 juni 2015 dat de Raad terecht had gesteld "que la compétence de la partie requérante n'était pas entièrement liée et que l'exception d'irrecevabilité qu'elle avait soulevée, n'était pas fondée." [dat de bevoegdheid van de verzoekende partij (in cassatie) niet geheel gebonden was en dat de exceptie van onontvankelijkheid niet gegrond was]. Ook in zijn arrest nr. 231.762 van 26 juni 2015 oordeelde de Raad van State dat de bevoegdheid ex artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet niet geheel gebonden was, aangezien de gemachtigde kan afzien van de afgifte van een bevel wanneer dit de grondrechten van de betrokken vreemdeling zou miskennen. Zulks kan niet enkel blijken wanneer een "hogere" norm wordt aangevoerd, doch ook uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat impliciet doch zeker verband houdt met hogere rechtsnormen en dat de omzetting in het nationale recht vormt van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna verkort de Terugkeerrichtlijn). De drie te respecteren elementen, nl. het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand vinden immers hun weerklank in respectievelijk de artikelen 24 (hoger belang van het kind), 7 (eerbiediging van het familie- en gezinsleven) en 4 (verbod van folteringen en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen) van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Bij de tenuitvoerlegging van de Terugkeerrichtlijn zijn de Lidstaten gehouden tot naleving van die artikelen van het Handvest. De beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten is evenmin een antwoord op enige verblijfsaanvraag, zodat het bestuur zich er wel degelijk van kan onthouden een bevel af te geven. De verplichting om rekening te houden met de in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vermelde belangen houdt in dat zij, bij haar beslissing om een bevel af te geven, actueel en *ex nunc* een afweging moet maken van de belangen van de betrokken vreemdeling. Er kan aldus niet worden voorgehouden dat de gemachtigde hoe dan ook in elk geval opnieuw een bevel zal afgeven na eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel.

Ten overvloede wijst de Raad er verder op dat hij in het kader van de materiële motiveringsplicht steeds kan nagaan of de motieven van de bestreden beslissing steunen op werkelijke bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De Raad kan daarbij nagaan of de ingeroepen feiten werkelijk bestaan (RvS 13 september 2010, nr. 207.325). Mocht in een dergelijk geval de exceptie van niet-ontvankelijkheid wegens gemis aan belang met goed gevolg kunnen worden opgeworpen omdat in de middelen andere rechtsnormen werden aangevoerd dan de genoemde "meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag", zo bijvoorbeeld de schending van de

grondvoorwaarden voor de toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet zelf, of de materiële motieven die aan de beslissing ten grondslag liggen, zou daaruit noodzakelijkerwijze voortvloeien dat een verwijderingsmaatregel zou kunnen worden genomen op grond van onjuiste vaststellingen, of in strijd met wettelijke normen, uitvoeringsbepalingen of algemene rechtsbeginselen, zonder dat daar tegen met goed gevolg een annulatieberoep kan worden ingesteld, en dit wegens een tekortkoming van het bestuur zelf (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, o.c., nr. 1164; RvS 5 februari 1973, nr. 15.699; RvS 21 mei 1975, nr. 17.032). Er kan in geen geval worden voorgehouden dat een verzoekende partij geen belang zou hebben bij het annulatieberoep wanneer wordt aangevoerd dat het bevel om het grondgebied te verlaten is aangetast door een interne onwettigheid, precies omdat het onderzoek van die onwettigheid de grond van de zaak raakt en het bestuur na een eventuele vernietiging zal dienen rekening te houden met de vastgestelde onwettigheid.

De exceptie van gebonden bevoegdheid wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

In zijn eerste middel voert verzoeker de schending aan van het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, het evenredigheidsbeginsel en een schending van de redelijke termijn, alsook een schending van de materiële motiveringsplicht *“doordat verwerende partij ten onrechte de aanvraag onontvankelijk heeft verklaard, nu er pas na zes jaar na de aanvraag een beslissing wordt genomen en er geen verklaring wordt gegeven waarom met dit gegeven geen rekening wordt gehouden bij de beoordeling van de buitengewone omstandigheden.”*

Hij licht zijn eerste middel toe als volgt:

“Iedere beslissing van de overheid dient in alle redelijkheid en met de nodige zorgvuldigheid te worden genomen. Uit het feitenrelaas is al gebleken dat de thans bestreden beslissing een enorm ernstig en onherstelbaar nadeel met zich mee kan brengen voor verzoeker.

Nu is het zo dat iedere beslissing van een overheid in alle redelijkheid dient te worden genomen. Het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de genomen beslissing voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek en een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden. Bovendien dient de overheid ook zorgvuldig te werk te gaan bij het nemen van haar beslissing, in casu de onontvankelijkheidsbeslissing.

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

Geheel ten onrechte meent verwerende partij dat zij huidig verzoek tot verblijfsmachtiging om humanitaire redenen onontvankelijk dient te verklaren wegens afwezigheid van buitengewone omstandigheden.

Het begrip buitengewone omstandigheden werd nergens in de wet omschreven. Ook de voorbereidende werken maken niet duidelijk wat onder buitengewone omstandigheden moet worden begrepen, doch dat in elk geval de nadruk moet worden gelegd op humanitaire redenen.

Dat de Raad van State bij arrest nr. 73.025 dd. 9.10.1998 bepaalt dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht zijn (RvSt nr. 73.025, 9 april 1998, RvSt 1998, 69). Dit betekent dat het enkel bijzonder moeilijk moet zijn voor de betrokkene om naar zijn land van herkomst te gaan om daar de aanvraag in te dienen (RvSt nr. 108.561, 28 juni 2002, T. Vreemd. 2003, nr. 4).

Het is dan ook geen vereiste dat de buitengewone omstandigheden voor betrokkenen onvoorzienbaar zijn, nu het zelfs deels het gevolg mag zijn van het gedrag van betrokkene op voorwaarde dat hij zich gedraagt als een normaal zorgvuldig persoon die geen misbruik maakt door het opzettelijk creëren van een situatie waardoor deze moeilijk kan worden gerepatriëerd (RvSt nr. 99.424, 3 oktober 2001, RDE, nr. 115).

In casu moet worden vastgesteld dat verzoeker intussen al sinds 2009 en derhalve reeds meer dan 6 jaar ononderbroken in België verblijft.

Verzoeker heeft zich gedurende deze lange verblijfsperiode op duurzame wijze verankerd in België waardoor het voor hem bijzonder moeilijk is om na deze lange periode terug te keren naar zijn land van herkomst om aldaar de aanvraag in te dienen.

Uit de bestreden beslissing blijkt evenwel niet waarom het lange verblijf van verzoeker (in casu 6 jaar) én de duurzame lokale verankering met tal van sociale bindingen niet in hun geheel een buitengewone omstandigheid kunnen uitmaken.

Aangenomen moet immers dat het kennelijk onredelijk is en niet in verhouding met het doel van de wet om verzoeker na een dergelijk ononderbroken lang verblijf in België waarbij er sprake is van een duurzame lokale verandering met tal van sociale bindingen, terug te sturen naar zijn land van herkomst om vandaar de aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen.

Verwerende partij heeft bovendien geen enkele rekening gehouden met de abnormaal lange periode die verlopen is tussen het indienen van het verzoek tot verblijfsmachtiging om humanitaire redenen (art. 9bis Vw.) en de beslissing dienaangaande. Verzoeker heeft zes jaar moeten wachten alvorens er een beslissing werd genomen door verwerende partij. Dat verzoeker gedurende deze periode zich verder geïntegreerd heeft, kan hem in deze dan ook niet ten kwade worden genomen. Dit gegeven (van verstrijken van een termijn van zes jaar alvorens een beslissing werd genomen) kan op zich reeds als bijzondere omstandigheid worden beschouwd op grond waarvan verwerende partij de aanvraag ontvankelijk dient te verklaren, zoniet is er sprake van een schending van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur betreffende de redelijke termijn om beslissingen te nemen. Door niet binnen een redelijke termijn een beslissing te nemen, doch pas na zes jaar te beslissen dat de aanvraag tot verblijfsmachtiging om humanitaire redenen onontvankelijk is wegens gebrek aan buitengewone omstandigheden, zijn de in het middel aangehaalde beginselen geschonden en dient de bestreden beslissing dan ook te worden vernietigd. Het is immers weinig redelijk, laat staan zorgvuldig om pas na zes jaar een dergelijke beslissing te nemen, minstens had verwerende partij verzoeker voor het nemen van de bestreden beslissing moeten horen.

Verwerende partij dient steeds een afweging te maken van de belangen van enerzijds de betrokken aanvrager en anderzijds de Belgische Staat, teneinde het evenredigheidsbeginsel te respecteren (RvSt. 58.969, 1 april 1996, TVR 1997, 29), hetgeen in casu duidelijk niet is gebeurd.

Dat de bestreden beslissingen dan ook dienen te worden vernietigd."

In zijn eerste middel geeft verzoeker eerst een theoretische uiteenzetting van het zorgvuldigheidsbeginsel, redelijkheidsbeginsel en de vereiste van de buitengewone omstandigheden. De Raad sluit zich aan bij de theoretische uiteenzetting van de genoemde beginselen van behoorlijk bestuur.

Deze moeten worden beoordeeld in het licht van de toepasselijke wetsbepaling.

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)"

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om verzoeker een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde na te gaan of zijn aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er

aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

De Raad stelt vast dat in de aanvraag van 14 december 2009 enkel wordt verwezen naar het feit dat de buitengewone omstandigheden, die in principe worden vereist door artikel 9bis van de Vreemdelingenwet worden geacht vervuld te zijn bij toepassing van de instructie van 19 juli 2009, daarnaast wees verzoeker op zijn lopende asielprocedure en het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM. Op het destijds gevoegde typeformulier van de aanvraag had verzoeker aangekruist zich in een dringende of kwetsbare positie te vinden. Er werd niet verder geduid in welke dringende of kwetsbare positie verzoeker zich bevond.

De Raad stelt vast dat de gemachtigde hierop heeft geantwoord dat waar verzoeker zich beroept op de instructie, deze werd vernietigd door de Raad van State waardoor de criteria van de instructie niet meer van toepassing zijn en erop heeft gewezen dat de asielaanvraag werd afgesloten door het arrest van de Raad van 26 april 2010. Vervolgens kreeg verzoeker het bevel om het grondgebied te verlaten op 5 juli 2010 en de gemachtigde stelt vast dat verzoeker verkoos hier geen gevolg aan te geven. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM in geval van terugkeer naar het herkomstland, stelt de gemachtigde vast dat hier geen bewijzen van voorlagen die dit kunnen staven en dat de bescherming op grond van artikel 3 van het EVRM maar in buitengewone gevallen wordt verleend. Verzoeker heeft in diens aanvraag enkel in algemene bewoordingen vermeld dat hij vreest voor zijn fysieke integriteit en zijn leven volstaat op zich niet als buitengewone omstandigheid nu deze bewering niet wordt toegepast op de eigen situatie. Tot slot motiveert de gemachtigde dat geen enkele andere humanitaire situatie is aangehaald in de aanvraag waaruit moet blijken dat hij niet kan terugkeren om de aanvraag daar in te dienen.

Verzoeker wijst op het feit dat hij sinds 2009, op het ogenblik van de bestreden beslissing, reeds meer dan 6 jaar ononderbroken in België verblijft. Verzoeker zou zich in die periode op duurzame wijze verankerd hebben waardoor het voor hem bijzonder moeilijk zou zijn om terug te keren naar het herkomstland om de aanvraag in te dienen. Uit de bestreden beslissing zou niet blijken waarom het lang verblijf en de duurzame lokale verankering in hun geheel geen buitengewone omstandigheid kunnen uitmaken. De Raad moet echter vaststellen dat verzoeker in diens aanvraag niet gewezen heeft op een langdurig verblijf in het land of enige duurzame banden, doch enkel op het feit dat de buitengewone omstandigheden in principe in het licht van de instructie niet dienden aangetoond te worden en verder een uiterst vaag discours heeft gehouden in verband met artikel 3 van het EVRM waarvan de gemachtigde terecht kon vaststellen dat dit niet afdoende werd geïndividualiseerd om enige verdedigbare grief hard te maken. Verzoeker heeft de voorgehouden duurzame lokale verankering en de talrijke sociale bindingen noch bij de aanvraag, noch in de loop der jaren voorafgaand aan de beslissing enigszins aangetoond. Bovendien en ten overvloede heeft de Raad van State het begrip "buitengewone omstandigheden" als volgt toegelicht: *"dat als typische buitengewone omstandigheden onder meer konden worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz; dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend"* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Vervolgens stelt verzoeker dat de gemachtigde op geen enkele wijze heeft rekening gehouden met de abnormaal lange termijn die verstreken is tussen de humanitaire regularisatieaanvraag en de beslissing, met name zes jaar. Verzoeker is van oordeel dat het hem ook niet ten kwade kan worden geduid dat hij zich verder heeft geïntegreerd in die periode. Verzoeker is van mening dat dit alleen reeds een buitengewone omstandigheid uitmaakt. Anders zou volgens verzoeker een schending van de redelijke termijn voorliggen. De Raad stelt vooreerst vast dat de gemachtigde verzoeker geenszins kwalijk zou genomen hebben zich in de tussentijd geïntegreerd te hebben, dat gegeven is enerzijds evenwel geenszins aangetoond, noch maakt de mate van integratie het vraagstuk uit van het thans voorliggend geschil. De vraag die zich opwerpt is of het voor verzoeker buitengewoon moeilijk is om zijn aanvraag via

de geëigende weg in het buitenland bij de bevoegde post in te dienen. In zoverre verzoeker aanvoert dat de bestreden beslissing zeer lang op zich heeft laten wachten, hetgeen volgens hem wijst op onredelijk en onzorgvuldig onderzoek merkt de Raad op dat door de Vreemdelingenwet geen termijn wordt voorzien waarbinnen deze aanvragen behandeld moeten worden. Evenmin bestaat er in hoofde van de overheid een verplichting om te motiveren waarom zij zoveel tijd nodig heeft gehad om tot een beslissing te komen. Tenslotte stelt de Raad zich de vraag welk nadeel verzoeker heeft geleden, dermate dat het belang bij dit onderdeel van het eerste middel niet duidelijk blijkt.

Waar verzoeker verder nog poneert dat het evenredigheidsbeginsel inhoudt dat een afweging moet gebeuren enerzijds tussen de belangen van de aanvrager en anderzijds de belangen van de overheid en dat dit thans geenszins blijkt, kan de Raad niet volgen. De beslissing verduidelijkt immers op afdoende wijze waarom verzoeker geen buitengewone omstandigheden heeft aangehaald die toelaten dat wordt afgeweken van de regel, met name dat de aanvraag wordt ingediend bij de bevoegde post in het buitenland. Op die wijze heeft hij rekening gehouden met alle in de aanvraag aangehaalde elementen. De Raad kan niet vaststellen dat verzoeker nadien nog aanvullingen zou hebben gedaan van eventuele bijkomende buitengewone omstandigheden die zich met de tijd zouden hebben ontwikkeld en waaromtrent de gemachtigde aldus bijkomend nog had moeten motiveren. Waar verzoeker wijst op het feit dat de gemachtigde hem nog had moeten horen alvorens de beslissing te nemen, wijst de Raad erop dat in het kader van een aanvraag het aan de verzoeker toekomt om alle nuttige elementen die hij dienstig acht om voor zijn belangen op nuttige wijze op te komen in het licht van zijn aanvraag over te maken. Hij had hiertoe de mogelijkheid tot voor het nemen van de bestreden beslissing. Een schending van de hoorplicht blijkt niet.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht blijkt niet. Het belang is niet aangetoond bij de aangevoerde schending van de redelijke termijn.

Het eerste middel is deels onontvankelijk, deels ongegrond.

In zijn tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort het EVRM), van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, en van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991. Verzoeker ontwaart eveneens een manifeste beoordelingsfout *“doordat verwerende partij geen enkele rekening heeft gehouden met de lopende procedure tot nietigverklaring en schorsing tegen de ongegrondheidsbeslissing dd. 11.12.2013, waaruit blijkt dat er geen toegankelijke behandeling mogelijk is in het land van herkomst, hetgeen uiteraard een reden is waarom verzoeker België niet kan verlaten om naar het land van herkomst te gaan.”*

Hij licht zijn tweede middel verder toe als volgt:

“Bij het nemen van de beslissing is er bij verwerende partij de verplichting om op een objectieve en evenwichtige manier een afweging door te voeren van alle in het geding zijnde belangen (M. BOES, “Het redelijkheidsbeginsel”, in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), Algemene beginselen van behoorlijk bestuur, o.c., 101-129). Aldus mag door verwerende partij geen belangen buiten beschouwing worden gelaten.

In casu moet evenwel worden vastgesteld dat verwerende partij verzoeker verplicht om het grondgebied te verlaten terwijl zij met geen woord rept over de lopende procedure tot nietigverklaring en schorsing tegen de ongegrondheidsbeslissing dd. 11.12.2013.

Nochtans bleek hieruit dat men niet kan stellen dat de aandoening met betrekking tot de lage rugpijn (discushernia) geen risico inhoudt voor het leven of fysieke integriteit. In casu moet worden aangenomen dat de fysieke integriteit van verzoeker in het gedrang zal komen indien men geen operatie kan laten uitvoeren door een orthopedisch chirurg (zie standaard medische getuigschriften (ondermeer van Dr. W. dd. 03.05.2013). Bij stopzetten van de behandeling zal er sprake zijn van een continue lage rugpijn en ischialgie in linkerbeen (zie standaard medische getuigschrift van Dr. W. dd. 21.05.2011).

De ambtenaar-geneesheer heeft deze aandoening louter niet weerhouden omdat er geen actuele directe bedreiging zou zijn voor het leven of een actuele kritieke gezondheidstoestand. Nochtans diende voor de

beoordeling van het risico in de zin van artikel 9ter Vw. ook nagegaan te worden of er geen risico is op een onmenselijke of vernederende behandeling indien er geen behandeling zou zijn in het land van herkomst. Gelet op de vaststellingen van de geneesheer van verzoeker, moet worden aangenomen dat dit risico reëel is, zodat verwerende partij met dit gegeven rekening diende te houden, niet in het minst bij het opleggen van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Verwerende partij had niet uiteengezet waarom verzoeker niet zou voldoen aan de situatie dat hij lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. Verwerende partij heeft dienaangaande niks gemotiveerd, niettegenstaande verzoeker in zijn verzoekschrift tot verblijfsmachtiging o.g.v. art 9ter Vw. duidelijk had aangetoond dat de gezondheidszorg in Pakistan in een slechte staat is.

Dat verwerende partij dan ook bij het nemen van de bestreden beslissingen en bij de beoordeling van een eventuele schending van artikel 3 E.V.R.M hiermee rekening had moeten houden, hetgeen zij evenwel niet heeft gedaan.

De vernietiging van de bestreden beslissingen, is duidelijk op zijn plaats.”

Verzoeker voert in zijn tweede middel de schending aan van artikel 3 van het EVRM en van de formele motiveringsplicht. Hij ontwaart eveneens een manifeste beoordelingsfout. Hij wijst erop dat hij een beroep heeft ingediend bij de Raad tegen de beslissing waarbij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard en benadrukt dat er geen toegankelijke behandeling mogelijk zou zijn in het herkomstland hetgeen uiteraard een reden zou zijn waarom verzoeker België niet kan verlaten om naar het land van herkomst te gaan. Verzoeker wijst erop dat de gemachtigde hem verplicht het grondgebied te verlaten, maar met geen woord rept over de lopende procedure tegen de ongegrondheidsbeslissing van 11 december 2013. Hij wijst erop dat zijn fysieke integriteit in het gedrang zal komen indien men geen operatie kan laten uitvoeren door een orthopedisch chirurg en dat de ambtenaar-geneesheer de rugaandoening louter niet weerhouden had omdat er geen actuele bedreiging is voor het leven of een actueel kritieke gezondheidstoestand. Verzoeker gaat verder in op de beslissing inzake de medische regularisatieprocedure en stelt dat de gemachtigde niet had uiteengezet waarom verzoeker niet zou voldoen aan de situatie dat hij lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt op onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of gewoonlijk verblijf, terwijl in de medische regularisatieaanvraag was aangetoond dat de gezondheidszorg in Pakistan in slechte staat zou zijn. Verzoeker is van oordeel dat de gemachtigde met dit gegeven had moeten rekening houden en met de eventuele schending van artikel 3 van het EVRM.

Verzoeker kan gevolgd worden dat de gemachtigde niet verwezen heeft naar de beroepsprocedure die werd ingezet tegen de ongegrondheidsbeslissing van 11 december 2013, echter zoals verweerder in de nota terecht opmerkt, heeft deze procedure geen schorsende werking. Bovendien en niet in het minst blijkt uit de aanvraag niet dat verzoeker enig medisch element had aangehaald teneinde zijn buitengewone omstandigheden toe te lichten. Aangenomen dat ook tijdens de lange duur die is verstreken tussen het indienen van de aanvraag en de beslissing van de gemachtigde zich ook nieuwe eventuele buitengewone omstandigheden kunnen ontwikkelen, dan stond het verzoeker vrij de gemachtigde erop te wijzen dat deze medische ontwikkelingen dienden aanzien te worden als een buitengewone omstandigheid die het hem buitengewoon moeilijk maken zijn aanvraag volgens de geëigende procedure in te dienen. De Raad kan geen dergelijke aanvulling in het dossier aantreffen. Het overgrote deel van de ontwikkeling van het tweede middel is echter gericht tegen de ongegrondheidsbeslissing in de medische regularisatieprocedure, die het voorwerp uitmaakt van het beroep gekend onder het rolnummer RvV X. Het beroep heeft overigens aanleiding gegeven tot het arrest nr. 194 416 van 27 oktober 2017, dermate dat verzoeker zijn medische grieven in die procedure heeft kunnen laten gelden.

Wat betreft de aangehaalde schending van artikel 3 van het EVRM, die verzoeker omwille van de medische problematiek zou lopen, weze opgemerkt dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) in zijn arrest nr. 41738/10 in de zaak Paposhvili t. België van 13 december 2016 in zijn § 183 het volgende heeft gesteld voor de toepassing van artikel 3 van het EVRM inzake verwijdering van vreemdelingen die lijden aan een ernstige ziekte, het gaat om “situaties die de verwijdering inhouden van ernstig zieke vreemdelingen waar ernstige aanwijzingen voorliggen dat hij of zij, ook al ligt geen imminent risico op overlijden voor, een reëel risico loopt in geval van afwezigheid van een gepaste behandeling in de ontvangende staat of het gebrek aan toegang tot een dergelijke behandeling, op blootstelling aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van zijn of haar gezondheidstoestand resulterend in een intens lijden of in een betekenisvolle vermindering van de levensverwachting (eigen vertaling)”. Hieruit blijkt dat het EHRM, ook al wordt niet langer een imminent

risico op overlijden vereist, de lat nog steeds zeer hoog legt vooraleer het aanvaardt dat een schending van artikel 3 van het EVRM zich kan voordoen voor een zieke vreemdeling. Het is thans duidelijk dat een dergelijk risico manifest niet blijkt uit de medische stukken waarnaar verzoeker verwijst, die overigens niet in het kader van de humanitaire regularisatieaanvraag werden voorgelegd.

Een schending van artikel 3 van het EVRM, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet of de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangenomen.

Wat betreft het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, ontwikkelt verzoeker dit niet op een andere wijze dan de motieven gericht tegen de eerste bestreden beslissing, bijgevolg volstaat het te verwijzen naar de uiteenzetting *supra*.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig oktober tweeduizend zeventien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES